

Á INTEMPERIE

Amarnos
nadar na abundancia
e medo a afogamos se ansiábamos demasiado
até aforrarmos o seu brinde a favor doutros desexos.

Pero un día abandonounos o norte do amor
coas súas mareas altas
sen avisar
como soen ocorrer as traxedias cotiás.
Quedamos á intemperie
sen rastro de horizonte
a guiamos únicamente polas bandadas de aves
que de cando en vez avistábamos.
Descifrar un mínimo aceno, un minúsculo indicio no voo

algo que delatase o rumbo do amor
talvez fose alentador
pero nada houbo
nin un ínfimo asomo
e no mar de augas profundas que navegamos

agora faise pé.

DÓESME

Dóesme naquel que fuches arraigado na miña pel.
Dóesme naqueloutro que atesouro na miña memoria prístina
e que inexorablemente desexo que sexas.
Dóesme en todos aqueles cos que moceo
buscando praceres efémeros.
Dóesme en cada home co que me deito e que non amo.
Dóesme coma quen morre a destempo
e, de morta, coa alma penando na Santa Compañía
seguirasme a doer
en cada lugar que se revele cálido e insidiosamente familiar
até que non me queden espazos afastados abondo
onde fuxir
nin terras desacostumadas
nas que sobrepoñerme.
Será entón cando por fin me desprenda de ti
e, aínda así, doerasme unha última vez
a do tempo exacto que me leve mudar a camisa
da serpe en que me converta
liberando así
definitivamente
a miña Eva.

NOSOUTROS, QUE TANTO NOS AMAMOS

Nosoutros, que tanto nos amamos
vimos enchérsenos a casa de mentiras
de segredos delongados polas esquinas
onde antes sufocamos a teimosía dos corpos.

Xa non nos atopamos no corredor
agora un océano reflectindo o baleiro
nos ollos inmensos das paredes que nos miran
sen entender do silencio.

A hora da comida foise encollendo até se converter
na hora deshabitada]
despois a cama modificou as súas medidas coma
o leito de Procusto]
ensanchando polo medio e reducíndose polos extremos.

Mudáronnos os gustos
parecía que gozáramos coa furia das palabras
sen recoñecemos na distancia que se impuxo.

Sen reparar convertémonos en vésperas
de todo canto nos deramos
en sufrintes estraños que quixera despedir
coa voz bisbeante coa que se despiden os amantes
sabendo do imposible
e da crucifixión.

Nosoutros, que tanto nos amamos!

OS PÉS DA MONTAÑA

Amor, dáste conta de canto raedrou o tempo?
Está case vello.
Envolto nos anos de barro e mel vainos deixando o seu pouso
todo aquilo que non serve
sedimentado no sangue.
Como dicirche que alleos aos sentidos e ao latexo
da Serra do Xistral]
foi decantándose o pulo do amor baixo varias capas de pel
minorando a perspectiva
de como o pulso da vida perde altura.

Amor, todo parecía perfecto como me dicías!
Até que chegaron as choivas torrenciais como animais salvaxes
deixando espidas as lameiras, os golpes baixos
e os odios que non refutamos.
Como dicirche que teño un mal presaxio?
Que non é a choiva, nin a rocha, que o perigo está por chegar.
Que cando a tormenta pase
os correntamentos de terra deixarán ao aire profundas gretas
entre ti e máis eu.

Amor, como dicirche que se nos descoidamos
nin o sangue nobre que preservamos naquel lugar de mel
fará medrar os pés da montaña!
Que xa non nos quedarán As Pombas nin Os Ancares
nin un Annapurna que nos salve.

Luz Campello, *Ben sabe o mar que posúo o botín dos piratas,*
Galaxia, Vigo, 2022.